

РЕШЕНИЕ

№ 2755

гр. София, 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1745** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 30.12.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав, постановено по НАХД № 6981/2020г. е изменено Наказателно постановление № 29-0000815/20.05.2020г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Инспекция по труда“ в Изпълнителна агенция „Инспекция по труда“, с което на основание чл.413, ал.2 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл.61 от Наредба № 2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи като е намален размера на имуществената санкция на 1500 лева.

Решението е обжалвано от санкционираното дружество като се моли за отмяната му и за отмяната на процесното НП. Твърди се, че съдът не е обсъдил доказателствата в тяхната цялост. Оспорват се изводите на съда за незаинтересованост на свидетелите – служители на административнонаказващия орган, тъй като глобите се внасяли в полза на ИА ГИТ. Оспорва се като недоказана установената по делото фактическа обстановка. Твърди се, че не е налице нарушението, за което е санкционирано дружеството, евентуално, че същото представлява маловажен случай. Претендира се

присъждането на разноски. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационното оспорване, чрез юр.И. в съдебно заседание, моли обжалваното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 17.02.2020г. двама инспектори в Главна дирекция „Инспектиране на труда“ към ИАГИТ извършили проверка по спазване на разпоредбите на трудовото законодателство от страна на санкционираното дружество. Проверката била извършена на място на строителен обект „жилищна сграда“ в УПИ Х-25, кв.42, м.”Зона В-15”, район „С.”. Проверяващите заварили работници на дружеството, по-голямата част от които избягали. След появата на техническия ръководител и управителя на юридическото лице и при навлизане във вътрешността на обекта инспекторите установили, че стълбищните рамена в сградата не са обезопасени срещу падане от височина на хора и предмети с приспособления, които да са достатъчно високи и да са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце.

По повод така констатираните пропуски бил издаден акт за спиране на строителните работи до отстраняване на нарушенията.

Проверката продължила по документи на 25.02.2020г. и на 28.02.2020г. За всички установени при нея обстоятелства бил съставен Протокол № ПР2005201/28.02.2020г. на ИАГИТ, в който за предотвратяване и отстраняване на нарушенията и на вредните последици от тях били дадени, на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, задължителни предписания със срок за изпълнение 02.03.2020г. В констатациите било отразено и процесното нарушение. Протоколът от проверката бил връчен на управителя на дружеството.

Въз основа на така установените факти срещу дружеството бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ на разпоредбата на чл.61 от Наредба № 2/22.03.2004г. и въз основа на него било издадено обжалваното НП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд обосновава извод, че при образуване на административнонаказателното производство са спазени разпоредбите на ЗАНН, вкл. по отношение на давностните и преклузивните срокове, с оглед което не са налице нарушения на процесуалните правила, явяващи се съществени и обуславящи отмяната на НП само на това основание.

По отношение приложението на материалния закон е приел, че вмененото на санкционираното дружество нарушение е безспорно доказано, съответно то е правилно подведено под приложимата санкционна норма, но размерът на наложената санкция над предвидения в закона минимум следва да бъде намален, тъй като

наказващият орган не е изложил аргументи за причините, поради които се разграничава от минимално предвидения в закона размер на санкцията като целите на наказанието, заложен в нормата на чл.12 ЗАНН, биха могли да бъдат постигнати и с налагане на имуществена санкция в минимален размер, а именно – 1500 лева. Изложени са и съображения защо процесното нарушение не представлява маловажен случай по см. на чл.415в КТ.

Решението е правилно.

Безспорно е, че санкционираното дружество има качеството работодател по см. на § 1, т.1 ДР КТ. В това си качество дружеството има задължението по чл.127, ал.1, т.3 КТ да осигури на работника или служителя нормални условия за изпълнение на работата по трудовото правоотношение, за която се е уговорил, като му осигури здравословни и безопасни условия за труд. Неизпълнението на това задължение е скрепено с налагането на санкция по чл.413, ал.2 КТ в размер от 1500 до 15 000 лева.

Приложими към конкретния случай, с оглед спецификата на изпълняваната работа – строителни и монтажни работи на строеж „жилищна сграда“, находящ се в УПИ Х-25, кв.42, м.”Зона В-15”, Район „С.“, са разпоредбите на Наредба № 2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Последната в чл.61 предвижда, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Според дефиницията по § 1, т.21 от Допълнителните разпоредби на наредбата, под употребения израз "от височина" следва да се разбира височина, по-голяма от 1,5м, мерено от пода или терена.

Наличието на изградени на строежа стълбищни рамена директно опровергава възражението на касатора, че не е установен етапа, на който е изпълнен строежа. За да бъде осъществен фактическият състав на нарушението по чл.61 от наредбата е достатъчно наличието на едно необезопасено стълбищно рамо. Наличието на стълбищни рамена от друга страна означава, че строежът е изпълнен над кота 0,00м, съответно над височината от 1,5м, доколкото минималната светла височина на етажите при липса на изпълнени довършителни работи е 2,8м, при което е необходимо обезопасяването по начините, посочени в цитираната разпоредба.

Тези фактически установявания на административнонаказващия орган са доказани по делото, като съдът е обсъдил в тяхната съвкупност събраните доказателства, вкл. посредством свидетелските показания. Обратно на твърденията на оспорващия свидетелските показания на служителите от ИА ГИТ са обсъдени в съвкупност с останалите доказателства по делото и кредитирани поради достигнат извод за липса на противоречия и заинтересованост от изхода на делото.

Споделят се изводите на решаващия съд, че настоящият случай не може да бъде квалифициран като маловажен по см. на чл.415в КТ, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Основателно е прието от съда, че размерът на наложената на касатора санкция следва да бъде намален до предвидения в закона минимум, тъй като административнонаказващия орган не е изложил съображения защо е определен размер над него, както и не са ангажирани доказателства за наличие на отегчаващи отговорността обстоятелства.

По изложените съображения следва обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Основателна при този изход на спора е претенцията на ответника за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.
Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.12.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав, постановено по НАХД № 6981/2020г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.